Tähtikuva: MARIA SCHELL

Ajan Sävelen iskelmä:

Heimweh
Muistoja näin muodostuu

N:o 19 - 1957
Hinta 50:–
3. vuosik.

Ajan Sävel

Jokaisella lukijallamme on mahdollisuus voittaa

Onnen-levy

Syksyn sävelmä soi

PAUL HUBSCHMID elokuvassa »Kultainen silta».
Gloria Film/Oy Cameras Films Ab.

ONNI ONNETTOMUUDESSA

Miksi juuri minä?
En tiedä. Alainen ei voi kysyä johtajalta sellaista.
Bel salasi pettymyksensä, vaikka oli innokkaasti odottanut tanssiaisiltaa. Kaikki hänen toverinsa menisivät sinne . . .
No, enköhän minä kestä sitä.
Olipa minulla hyvä viuhka, kun en joutunut ylitöihin.
Bel-parka! Me muistamme kyllä sinua!
Bel meni yksin läheiseen kahvilaan syömään pari voileipää . . .
Siinä meni kaikkien aikojen mahdollisuus tanssia Davyn kanssa.
BAR
Hän oli ollut salaa rakastunut Davyyn kokonaisen ikuisuuden, mutta he eivät olleet milloinkaan tavanneet kahden kesken . . .
Hän ei varmaan muistakaan minua, kun hänellä on niin paljon tyttöjä ympärillään . . .
Johtaja ei ollut vielä tullut Belin palattua . . .
Toivottavasti ei minun tarvitse odottaa tuntikausia!

Äkkiä ovi avautui. Bel hätkähti . . .
Davy!
Johtajan piti lähteä matkalle, joten minä tulin hänen sijastaan.
Voi, sinua raukkaa. Sitten et sinäkään pääse tanssiaisiin.
Olen yhtä mielelläni täällä sinun kanssasi.
Belistä tuntui yht'äkkiä oikein mukavalta, että hänet oli valittu jäämään ylitöihin.
Nyt tarkistamme vain myyntiraportin, ja sitten menemme ulos syömään hieman.
Bel meni hakemaan raportin yläkaapista. Äkkiä tuoli keikahti . . .
APUA!

Davy sieppasi hänet nopeasti syliinsä . . .
Sinähän olit nopea, Davy!
Bel toivoi, ettei Davy olisi kuullut hänen sydämensä jyskyttävän, ja hän tuskin uskoi korviaan, kun Davy alkoi puhua hellällä äänellä . . .
Minä rakastan sinua, Bel!
Olen odottanut sopivaa hetkeä sanoakseni sen niin kauan kuin muistan.
Mikset ole sitten sanonut sitä?
Tiedäthän, ettei johtaja pidä siitä, että henkilökunta seurustelee liian ahkerasti keskenään. Minullä ei ole ollut mahdollisuutta puhua kanssasi aikaisemmin.
Ovi avautui, ja johtaja astui sisään . . .
Mitä tämä merkitsee? Miksi olette täällä näin myöhään? Ettekö olekaan menneet henkilökunnan juhlaan?

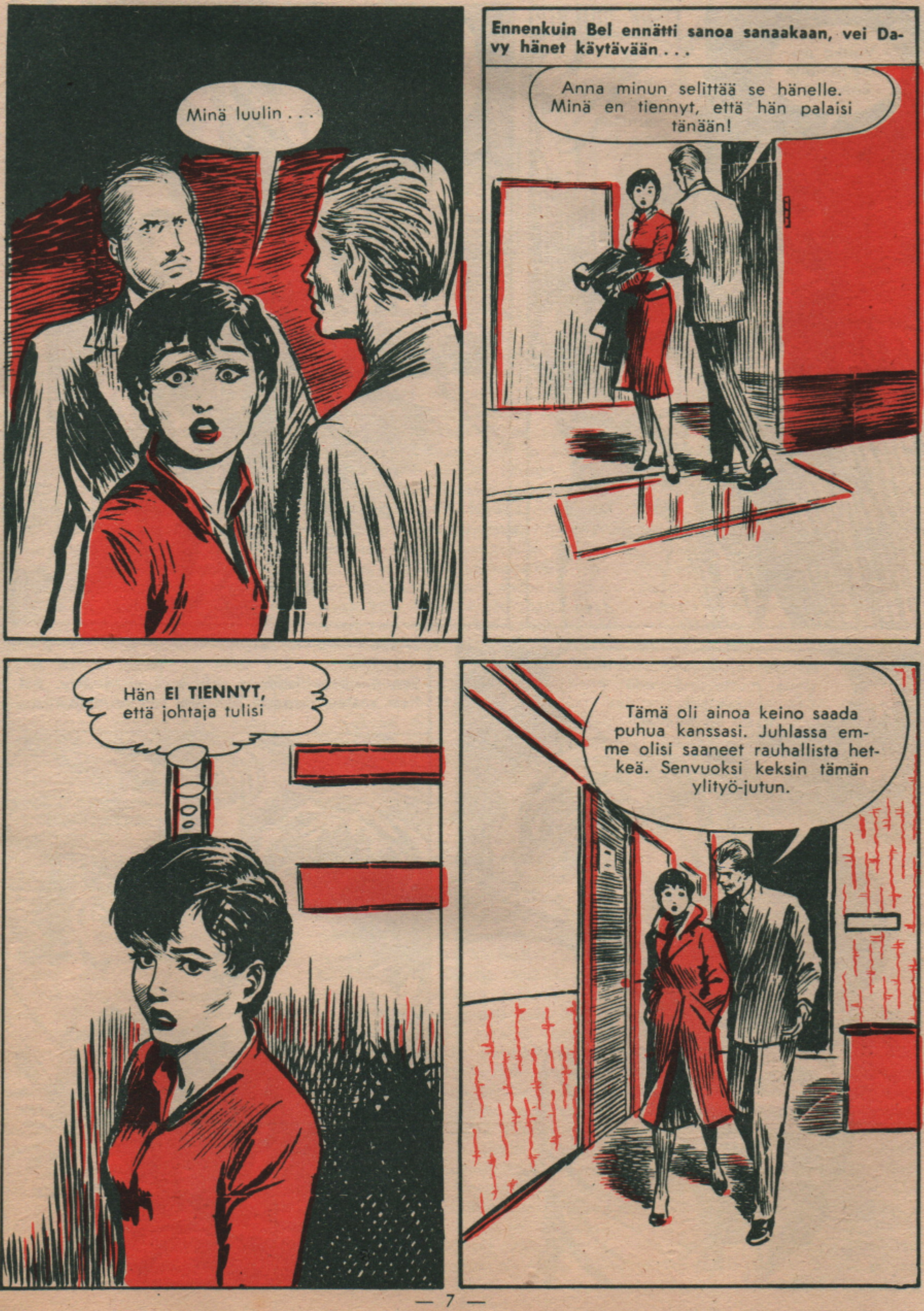
Minä luulin . . .
Ennenkuin Bel ennätti sanoa sanaakaan, vei Davy hänet käytävään . . .
Anna minun selittää se hänelle. Minä en tiennyt, että hän palaisi tänään!
Hän EI TIENNYT, että johtaja tulisi
Tämä oli ainoa keino saada puhua kanssasi. Juhlassa emme olisi saaneet rauhallista hetkeä. Senvuoksi keksin tämän ylityö-jutun.

Voitko antaa minulle anteeksi?
Kyllä, mutta johtaja ei varmaankaan anna.
Älä ole huolissasi siitä. Minä sanoin hänelle, että sinä lopetat toimesi joka tapauksessa mennäksesi naimisiin minun kanssani.
Ei, mutta ethän ole edes kysynytkään sitä!
En ole myöskään suudellut sinua, mutta sinä tiedät, että pyydän sinua vastaamaan myöntävästi.
Sen perusteellisempia selityksiä ei tarvittu. Bel tiesi vastauksensa ja hän teki sen suudelmalla...
Loppu.

Ruusuja REIJOLLE

Oikeastaan ei Sinikka ollut koskaan pitänyt pärinäpojista. Kuvitellessaankin vain istuvansa jonkun pojan takana ja kiitävänsä teitä kuin kuiva nahka, häntä aivan nauratti. Ehei, rokkisakki oli aivan toista, vaikkei hän totta puhuen ollut puhdas musiikkihullukaan. Kaikki luokkatoverit olivat kuitenkin tanssimusiikin vannoutuneita ihailijoita eikä Sinikka suinkaan voinut olla muuta. Joka tapauksessa siinä remmissä oli oikein hauskaa. Mutta kaikki tuo oli takanapäin. Hän oli eronnut koulusta ja muuttanut suurkaupungista maaseudulle. Mieluimmin hän tietenkin olisi jäänyt kaupunkiin, missä hänellä oli niin paljon tovereita, mutta hänen isänsä oli ollut sitä mieltä, että hänen täytyisi ainakin vuoden ajan auttaa setäänsä, joka omisti pienen tehtaan Keski-Suomessa. Niinpä hän nyt oli tullut uuteen paikkaansa, jossa joutui pohtimaan suhtautumistaan pärinäpoikiin. Asia oli kerta kaikkiaan sellainen, että joka ikinen seudun poika oli pärinäpoika, ja tytöistä näytti olevan puutetta. Ei poikiakaan ollut liiemmälti, muutama yli tusinan heitä kokoontui Alavainion kioskille lauantai-iltaisin, mutta heitä oli aivan tarpeeksi estämään paikkakunnan väestöä nukkumasta lauantain ja sunnuntain välisenä yönä.

Jollakin tavoin Sinikka oli tutustunut pojista erääseen, Perttiin, ja Pertti puolestaan esitteli uuden tuttavansa parhaalle ystävälleen Jormalle, jolla oli Adler kuten Pertilläkin, ja Jorma tutustutti hänet pian Aarneen ja Simoon, ja Simo toi hänen luokseen veljensä Jaskan ja hänen kaverinsa Oskun ja Sepon. Sitten Seppo kutsui hänet kotiinsa hippoihin, missä hän tapasi Paavon, Hannun ja Tomin sekä kaksoisveljekset Terhon ja Teijon ja heidän serkkunsa Rollen. Kaikkein viimeiseksi hän tutustui Reijoon.

Aluksi oli melko vaikea muistaa kaikkien poikien nimiä, mutta ihme kyllä hänen mieleensä painui jostakin syystä nimi Reijo. Ja kun hän iltaisin kävi vuoteeseen, muisti hän tarkalleen, minkä näköinen Reijo oli. Hän saattoi nähdä hänen tummanruskean tukkansa värin ja hän oli kuulevinaan Reijon naurun, joka erosi kaikkien muiden naurusta jollakin ihmeellisellä tavalla. Se todisti todellista elämänriemua, millaista Sinikka ei milloinkaan ollut kuullut. Hän ei myöskään koskaan ollut nähnyt niin ilmiömäisen valkeita hampaita kuin Reijolla oli, mutta ehkä se oli vain näköharha, kun Reijo oli niin ruskettunut. Hän oli oikea persoonallisuus, ajatteli Sinikka. Reijo määräsi aina sakin asiat.

* * *

Kukaan ei ollut niin sanavalmis kuin hän, kukaan ei ollut voimakkaampi eikä kukaan — ajatteli Sinikka salaisen, levottoman riemun vallassa — ollut niin hauskan näköinen. Ah, pärinäpojat, ajatteli hän hetken kuluttua, samanlaisia metelinpitäjiä joka sorkka! Mitähän musiikinharrastajat kotona sanoisivat, jos tietäisivät, että hän oli tulossa vyöruusuksi ja aivan lähellä rakastua pärinäpoikasakin johtajaan? Muuten, miten hän saattoi kuvitellakaan, että Reijo soisi hänelle minkäänlaista muuta ajatusta kuin pelkkää ystävyyttä? Sellaisen pojan kuin Reijon tarvitsi vain ajaa jonakin tanssiaisiltana lähimpään asutuskeskukseen, niin hän saisi tytön joka sormelle.

Puoli kahdeksan eräänä lauantaiiltana seisahtui neljätoista moottoripyörää Sinikan sedän huvilan eteen. Reijo oli soittanut hänelle ja pyytänyt häntä illalla mukaan, ja Sinikka oli sanonut tulevansa mielellään. Hetken oli Sinikka tuntenut onnea siitä, että juuri Reijo oli soittanut, mutta sitten hän oli tullut ajatelleeksi, että Reijohan oli sakin johtaja, ja silloinhan oli vain luonnollista, että hän oli soittanut.

Sinikka vilkaisi nopeasti peiliin, ennenkuin lähti. Hänen täytyi todellakin hymyillä itselleen. Kaupunkilaispäällystakki oli vaihtunut nahkatakkiin ja pitkiin housuihin. Onneksi kukaan kaupungista ei näe minua nyt, hän nauroi ja juoksi tielle.

— Kenen kanssa haluat ajaa? kysyi Reijo. Valitsetko Triumphin, Matchlessin, Adlerin vai Apollon?

Sinikka käsitti, että hänen moottoripyörämerkkien tuntemuksensa oli asetettu koetukselle. Nyt hänen oli vastattava viisaasti.

— Minä olen aina pitänyt Matchlessistä, vastasi hän yrittäen ääntää nimen aivan samalla tavoin kuin Reijo.

— Mainiota, Sinikka, nauroi Reijo, hyppää sitten minun kärryyni!

Sinikka vilkaisi nopeasti Reijon kärryyn. Ahaa, tuollainen oli siis Matchless. Aika upea, tosiaan!

Hän nojasi Reijon selkään ja koetti pitää päätään niin, ettei hänen huolellisesti kammattu tukkansa lentäisi tuulessa. Miten mukava Reijo olikaan, paljon mukavampi kuin kotikaupungin tanssinharrastajat.

Sinikka ajoi Reijon kanssa koko illan. Muut pojat olisivat halunneet hänet niinikään ajokkinsa selkään, mutta miten sattuikin käymään niin, ettei Sinikka tullut vaihtaneeksi paikkaa.

Sinikka ei muistanut, että hänen sydämensä olisi milloinkaan sykkinyt niin nopeasti kuin se teki Reijon kääntäessä silloin tällöin nopeasti päätään ja katsoessa häneen. Eikö Reijon teräksenharmaissa silmissä ollut aivan erikoinen tuike silloin? Ei, ehkäpä ei. Miksi niin olisi ollut?

Maanantai-iltana istui Sinikka setänsä vieressä autossa matkalla kotiin työstä. Hän mietti juuri, soittaisiko Reijo illalla. Mutta ei, nyt-

hän oli maanantai. Ei kai hän voinut lähteä ajelemaan tavallisena maanantaina, vai voisiko hän? Juuri silloin setä pysäytti auton.

Tien vieressä oli jotakin, joka joskus varmasti oli ollut moottoripyörä, ja sen edessä oli ambulanssi, ja kaksi miestä nosti jotakin paareille. Tiellä oli tummanpunainen synkkä verilammikko.

Sinikka tarttui lujasti setänsä käsivarteen. Eikö tuo ollut Reijon Matchless? Ja eikö loukkaantuneella ollut musta nahkatakki aivan kuin Reijolla?

— Idiootti! mutisi hän itsekseen. Miten voisin tuntea hänen moottoripyöräänsä, joka on täydellinen romukasa? Ja musta nahkatakkihan on joka ikisellä pärinäpojalla...

Hän aikoi juuri avata auton oven mennäkseen ulos, kun setä käynnisti auton.

— Minulla on kokous tunnin kuluttua, hän sanoi, joten meidän on jatkettava matkaa.

Seuraavana päivänä soitti Jorma. Sinikka tiesi jo, ennenkuin oli nostanut kuulotorven, mistä oli kysymys. Jäätävä kauhu oli vallannut hänet yöllä hänen maatessaan avoimin silmin ja yrittäessään muistella, minkä näköinen maantiellä ollut romukasa oli ollut ja oliko sillä ollut mitään yhteistä Reijon Matchlessin kanssa. Ajatella... ajatella jos, niin, jos Reijo olisi... Ei, ei, hän ei uskaltanut ajatella loppuun. Mutta kun puhelimen kilinä aamulla rikkoi huoneen hiljaisuuden, tiesi hän jo. Hän tunsi, mistä oli kysymys.

— Kuule, Sinikka, sanoi Jorma hitaasti, Reijo ajoi eilen iltapäivällä kolarin erään kiitolinjan auton kanssa. Hän on...

Sinikka tarttui lujemmin kuulotorveen.

— Hän on?

— Hän on sairaalassa kaupungissa. Toisessa käsivarressa murtuma, neljä sormea vioittunut. Aivotärähdys ja suuri haava rinnassa. Kaksi kylkiluuta poikki.

Sinikka vaipui tuolille. Reijo eli! Sinikka ei oikein tiennyt, mitä tunsi, mutta se oli jotakin hyvin kummallista, sen hän tiesi.

Iltapäivällä Sinikka soitti sairaalaan ja kysyi, miten Reijo jaksoi. Hänen tajuntansa oli palautunut, mutta muuten hänen tilansa oli kriitillinen.

Rohkenisiko Sinikka mennä tervehtimään häntä? Vai lähettäisikö hän ruusuja, punaisia ruusuja? Ei, se olisi aivan liian innokasta. Soittaisiko hän ja pyytäisi hoitajatarta sanomaan terveisiä ja kertomaan, että Sinikka ajatteli häntä? Ei, ei missään tapauksessa. Hän ei kerta kaikkiaan rohjennut! Sehän olisi naurettavaa. Vai olisiko se? Jospa hän pyytäisi Jormaa menemään sairaalaan ja sanomaan terveisiä! Ei, ei milloinkaan! Reijo ei ehkä muistaisikaan häntä. He olivat tavanneet kaksi kertaa, vain kaksi kertaa. Jos minä ajan sairaalaan, ajatteli hän, niin ehkä tapaan jonkun tytön, joka niinikään on tervehtimässä Reijoa, jonkun oikein kauniin tytön, jonka Reijo tuntee paljon paremmin kuin minut. Mutta jos hän muistaakin minut yhtä hyvin kuin minä hänet...

Ei, Sinikka ei menisi tervehtimään Reijoa eikä myöskään lähettäisi hänelle ruusuja.

— Hei, Sinikka, täällä Jorma. Jorman ääni kuulosti puhelimessa oikein innokkaalta.

— Hei, Jorma! Sinikka arvasi, että pojalla oli jotakin erikoista sydämellään. Ehkäpä jotakin Reijosta. Onnettomuudesta oli nyt kulunut kaksi viikkoa, ja Jorma oli varmasti kuullut jotakin uutta.

— Oletko vapaa tänä iltana? kysyi Jorma ja vastausta odottamatta hän jatkoi:

— Reijo on tullut kotiin sairaalasta, ja pidämme hänelle juhlat meillä. Pertti tulee ja Aarne ja kaksoset ja kaikki...

Sinikka nauroi matalasti. Kylläpä Jorma oli innoissaan!

— Totta kai minä tulen. Mihin aikaan?

— Kello seitsemän, ajattelin, niin ennätämme vähän tanssiakin.

— Tanssia? Tuleeko sinne paljonkin tyttöjä?

— Tyttöjä? Ei, mutta me tanssimme silti.

— Tapaamme sitten illalla, Jorma. Hei vain!

Sinikka tuli kaikkein viimeiseksi. Reijo istui nojatuolissa kumarassa käsivarsi siteessä. Hänen ympärillään seisoivat toiset pojat. Sinikan sydän paukutti valtavasti. Vihdoinkin hän tapasi jälleen Reijon. Hän meni pojan luo.

— Hei, Reijo!

Reijo katsoi ylös, ja Sinikasta tuntui aivan siltä, kuin hänen silmissään olisi jotakin sammunut. Hän oli väsyneen näköinen.

— Hei, vastasi hän lyhyesti ja kääntyi sitten poikiin päin. Sinikka kuuli heidän puhuvan jostakin jalkapallo-ottelusta, muttei kuullut, mitä he sanoivat. Hän kuuli vain päänsä jyskyttävän yhä hurjemmin ja tunsi palan kurkussaan, aivan liian suuren palan. Se tukehduttaisi hänet. Reijo oli vain sanonut lyhyesti »hei» ja luonut häneen maailman välinpitämättömimmän katseen. Sinikka nielaisi. Mikä onni, ettei hän ollut mennyt tervehtimään Reijoa eikä lähettänyt kukkia...

Ilta muodostui Sinikalle todelliseksi painajaiseksi. Kaikki muut olivat iloisia ja nauroivat. Reijokin nauroi, muttei sanonut sanaakaan Sinikalle. Kerran Sinikka tosin huomasi, että Reijo etsi hänen katsettaan, mutta hän vältti sitä. Kaikkein kauheinta oli, että Jorma ja kaikki muut pojat tiesivät, että hän oli rakastunut Reijoon. Se näkyi varmastikin hänen silmistään, ja nyt he tietenkin säälivät häntä.

Kun Jorma pani levyn pyörimään, ei Sinikka enää kestänyt.

— Minun täytyy lähteä nyt, hän sanoi, setä sanoi, etten olisi myöhäiseen. Nopeasti hän syöksyi eteiseen pukeakseen päällysvaatteet ylleen. Juuri, kun hän avasi ovea, kuuli hän jonkun huutavan.

— Sinikka, odota hetkinen! Se oli Reijon ääni. Sinikka seisahtui ja hänestä tuntui, kun hän tukehtuisi.

— Miksi sinulle tuli niin kiire, Sinikka?

— Minähän sanoin, että... että...

— Ei, nyt ei tästä tullut mitään! Kyynelet valuivat tytön poskille, vaikka hän yritti estää sitä.

— Oletko vihainen minulle, Sinikka?

— Vihainen? nyyhkytti Sinikka.

— Niin, mikset tullut katsomaan minua sairaalaan? Odotin sinua joka päivä, niin että olin tulla hassuksi, odotin viime hetkeen saakka, mutta sinä et tullut, ja silloin minä käsitin.

— Mitä sitten?

— Että sellainen tyttö kuin sinä, kaupunkilainen ja kaikkea, et voi pitää minusta, maalaisesta ja pärinäpojasta...

— Reijo... Minä luulin... ettet sinä enää tuntisikaan minua. Luulin, että sinulla oli monia muita, täällä lähikylissä.

Reijon oikea käsi ei ollut loukkaantunut, ja hän kietoi sen varovasti Sinikan olkapäille.

— Sinikka, rakkaani.

Sinikka olisi halunnut heittäytyä Reijon syliin ja puristaa häntä lujasti.

— Tule nyt, tyttöseni, sanoi Reijo, niin menemme meille. Minulla on aivan uusi levy, joka minun täytyy soittaa sinulle, rokkia, jos pidät sellaisesta?

———

JÄTTILÄINEN...

(Jatkoa sivulta 29.)

Varastohuone oli täynnä pitkiä hyllyrivejä, joilla oli paljon pulloja. Bick ja Jett menivät sisään. Jettin oli hyvin vaikea pysyä suorana. Jalat eivät tahtoneet kannattaa häntä, ja hänen katseensa oli pälyilevä. Bickin nyrkkiinpuristetut kädet todistivat, että hän oli tosissaan.

— Nyt saat maksaa sen, mitä teit pojalleni, Jett!

Jett ei vastannut, vaan etsi epätoivoisena tukea hyllystä. Hän koetti nostaa kätensä jonkinlaiseen puolustusasentoon, mutta turhaan. Hänen päänsä keikkui sivulta toiselle.

Bickin raivokas ääni katkaisi hiljaisuuden.

— No, saatko kätesi ylös? Puolustaudu! Turvattomia poikia voit kyllä lyödä, joten puolusta nyt itseäsi!

Jett taisteli pysyäkseen jaloillaan. Hitaasti hänen kätensä liukuivat puolustukseen, mutta sitten hän ei enää jaksanut pitää niitä ylhäällä, vaan ne putosivat avuttomasti alas.

Bick huomasi, miten asiat olivat, ja laski nyrkkinsä. Inhon ja säälin sekaisin katsein hän katseli Texasin rikkaimman miehen rauniota. Tuo omisti enemmän öljyä kuin kukaan muu, hän oli tehnyt Jetexas-sanasta sanan kaikkien huulille.

— Et ole iskun arvoinen, Jett. Ja jos haluat tietää totuuden, olet lopussa... täysin lopussa!

Bick meni ovea kohden, mutta juuri, kun hän oli menossa ulos, kääntyi hän, tarttui viinikoriin ja iski sen lähinnä olevaa hyllyriviä vasten. Rysähtäen se kaatui taaksepäin, veti mukanaan seuraavan rivin, tämä taas seuraavan, ja hirvittävästi rysähtäen särkyivät tuhannet pullot maahan.

Kun Bick tuli yksin ulos, oli salissa aivan hiljaista. Hitaasti hän meni Leslien luo. Tämä nousi heti, ja samoin teki koko heidän seurueensa. Benedictien perhe ja heidän ystävänsä poistuivat Jett Rinkin suuresta juhlasta jo, ennenkuin se oli alkanutkaan.

Heti senjälkeen näkyi Jett Rink ovella. Ennen sitä hän oli siemaissut aika kulauksen giniä. Katajanmarjan kirpeä maku suuta polttaen astui hän jännittynein askelin tyhjää kunniapaikkaa kohden, joka oli keskellä kunniavieraspöytää. Kättentaputukset alkoivat hiljaisina, mutta lisääntyivät raivoisiksi. Väsyneellä eleellä nosti Jett kätensä ja pyysi hiljaisuutta.

Kaikki lähellä olevat saattoivat nähdä, että hän oli niin humalassa kuin ihminen voi olla olematta tajuton. Jettin edessä oli suuri, musta kirja, johon senaattori Whiteside oli kirjoittanut Jettille vihkiäispuheen. Väsyneellä eleellä hän avasi kirjan, käänsi esiin ensimmäisen sivun. Aluksi kaikki sanat erottuivat siitä selvästi, mutta yht'äkkiä ne alkoivat hämärtyä, ja kaikki hävisi usvaan.

Jett Rink, menestyksen henkilöitymä menestyksen maassa Texasissa vaipui pöydälle silmät kiinni. Hänen suunsa avautui. Jett Rink oli menettänyt tajuntansa.

— — —

Benedictien huoneistossa oli tunnelma sangen kireä. Bick ja Jordy riitelivät, ja kun Leslie yritti sovitella, pahensi se vain asiaa. Luz seisoi itkien parvekkeella. Äkkiä hän kääntyi ja tuli huoneeseen.

— — —

— Jospa vain tietäisitte, miten minä häpeän teidän kaikkien puolesta! En voi milloinkaan unohtaa, miten oma veljeni alensi meidät kaikki koko Texasin edessä ja miten isä teki asian vielä hullummaksi.

Jatkuu seur. no:ssa.

SIRKUSTYTTÖ
Max on tunnustanut sytyttäneensä Flamantin toimeksiannosta sirkuksen palamaan. Molemmat on pidätetty . . .
Myöhemmin Pipon ja Popin palatessa . . .
Markon kuolema on kostettu.
Max ja hänen rikostoverinsa on pidätetty.
Vahinko, ettemme voineet estää tätä ajoissa.
Marko viedään viimeiseen lepoon . . .
Miarka ja Marie-Christine astuvat lähinnä vaunuja.
Heidän jäljessään tulevat Pipo ja Popi . . .
Hautajaisten jälkeen kutsutaan Miarka yleisen syyttäjän luo.
Flamantin kirjanpito osoittaa monia virheitä. Näyttää ilmeiseltä, että hän on petkuttanut teitä perusteellisesti.
Hänet asetetaan tästä ja murhapoltosta vastuuseen. Teillä ei ole enää velkoja hänelle.

Mutta valitettavasti ette voi saada hänen vääryydellä riistämiään rahoja takaisin.
Se ei merkitse mitään, Miarka. Nythän olemme jälleen vapaita ihmisiä.
Pelkääänpä, rakkaat lapset, että meillä on vielä paljon vaikeuksia.
Ystävykset palaavat Pariisiin.
He käyvät tuloksetta monessa työnvälitystoimistossa . . . Kuluu kuukausi.
Vastaus on aina samanlainen:
Minulla ei ole paikkaa verkkoja käyttäville trapetsitaiteilijoille. Yleisö ei hyväksy sellaista.
Jos työskentelette ilman verkkoa, voin kyllä saada aikaan kiinnityksen.
Eräässä välitystoimistossa huomaa pari miestä Marie-Christinen.
Sehän on entisen Sirkus Mayardin trapetsityttö.
Se on totta!
Miehet menevät toimiston omistajan luo . . .
Toivottavasti teillä on meille hyviä uutisia.
Eikö se ollut Mayardin trapetsityttö, joka lähti täältä juuri äsken?
Oli kyllä.
Ettekö tarjonnut hänelle sopimusta meille?
En. Hänen partnerinsa ei halua työskennellä ilman verkkoa.

Nyt olen odottanut jo tarpeeksi kauan. En voi lähteä kiertueelle ilman trapetsitaiteilijoita.
Saatte aikaa 24 tuntia. Älkää unohtako, että sirkus odottaa vain hetkeä, jolloin se saa nousta laivaan Marseillessa!
Hyväksykää verkko. Saamme heidät kyllä, mihin haluamme, kun he ovat tuhannen peninkulman päässä kotoa.
Pipon ja Marie-Christinen palatessa hotelliin tapaavat he Miarkan hyvin väsyneenä . . .
Mene portierin luo ja pyydä häntä hankkimaan lääkäri, Marie-Christine!
Ei tarvita.
Lääkäri? Miten voitte maksaa hänelle? Olettehan meille velkaa viikon vuokran.
Marie-Christine ei tiedä, mitä vastata. Hän aikoo lähteä, mutta äkkiä...
Halloo!
Rauhoittukaa! Minä kirjoitan sopimuksen tytön kanssa.
Tässä saatte 15.000 frangia. Se riittänee lääkärille ja hotellilaskuun.
Mutta?
Älkää kiittäkö minua! Mennään nyt huoneeseenne!
Suokaa anteeksi, että häiritsen!
Tuon vieraita.
Sain juuri odottamattoman tarjouksen. Kahdeksan kuukauden sopimuksen ilman erikoispykäliä.

Mutta minun on saatava vastaus 24 tunnin kuluessa. Huomenna nousette laivaan Marseillessa ja matkaatte Etelä-Amerikkaan.
Pipo ja Marie-Christine katsovat toisiinsa . . .
Valitan, mutta me emme voi lähteä pois Ranskasta.
Niin, se on mahdotonta.
Ikävä juttu. Tällaisia tarjouksia ei ilmaannu joka päivä. Ajatelkaa asiaa, niin tulen tiedustelemaan mielipidettänne jälleen huomenna.
Odottakaa, minä . . .
Päätöksemmehän on selvä, Marie-Christine!
Et kai aikonut suostua tarjoukseen?
Minulla ei ollut rahaa lääkärinlaskuun, ja hän lainasi minulle 15.000 frangia.
Ovelle koputetaan. Se on varmasti lääkäri . . .
Lääkäri tutkii Miarkan huolellisesti.
Ei mitään vakavaa. Hän on vain hyvin väsynyt ja hermostunut.
Ainoa parannuskeino on raitista ilmaa vuoristossa, missä hänen täytyy viipyä pitkän aikaa.
Lääkärin mentyä . . .
Pipo ja Marie-Christine ovat huolissaan Miarkasta.
Pelkäänpä, että meidän täytyy erota joksikin aikaa, Miarka.
Niin minäkin, lapset!

On parasta, että hyväksytte tuon tarjouksen.
Minusta on kauheaa jättää sinut tänne, Miarka.
Marie-Christine ja Pipo menevät työnvälitystoimistoon.
Bravo! Arvasin kyllä, että te palaisitte.
Puolet palkastamme maksetaan Ranskassa kasvatusäidillemme.
Se järjestyy helposti.
Tässä saatte etukäteispalkkana 50.000 frangia. Kirjoittakaa nimenne tähän ja luottakaa minuun!
Minä olen niin iloinen Miarkan puolesta.
Kahdeksan kuukautta kuluu nopeasti.
METRO
Nyt voimme lähettää hänet vuoristoon. Kun palaamme jälleen kotiin, on hän reippaampi kuin koskaan.
Kun ystävämme ovat lähteneet, soittaa työnvälitystoimiston pitäjä . . .
Kaikki on selvää. He kirjoittivat alle vilkaisemattakaan sopimusta.
Heillä ei ole edes jäljennöstä sopimuksesta. Voitte tehdä heille, mitä haluatte.
Mainiota!
Miarka saattaa Pipon ja Marie-Christinen junalle . . .
Vain onnettomuus voi erottaa meidät. Toivottavasti sellainen ei kohtaa meistä ketään.
VINTIMILLE
Ja sinä, Pipo. Suojele sinä Marie-Christineä. Minä luotan sinuun.

Näkemiin, ystäväni! Toivottavasti tapaamme jälleen!
Marie-Christine nukahtaa Pipon olkapäätä vasten, mutta Pipo ei saa unta. Hän ajattelee . . .
Kaksi miestä katselee heitä . . .
Sieviä pikku trapetsitaiteilijoita. En voisi erottaa heitä toisistaan.
Portegas on juuri lähtenyt Marseillen satamasta. Laivan kannella näkevät taiteilijat Ranskan häviävän hämärään . . .
Marie-Christinen hyttitoverina on tasapainotaiteilijatar.
Trapetsinumero verkolla, sanotko niin? Kummallista. Tässä sirkuksessa se tapahtuu ensimmäisen kerran.
Minä tunnen Thorp-veljekset, eikä ole olemassa minkäänlaisia määräyksiä, joita ei voisi kiertää Etelä-Amerikassa.
Mutta sehän ei merkitse mitään. Jos olet varma itsestäsi, selviät kyllä. Hyvää yötä.
Marie-Christine pelästyy... Pipo ei suostu milloinkaan työskentelemään ilman verkkoa . . .
Pipo aavistaa pahinta. Heidän ei olisi ehkä sittenkään pitänyt matkustaa . . .
Eräs mies tulee hänen luokseen . . .
Koti-ikävääkö jo? Alussa se vaivaa jokaista.
Se menee pian ohi, jos taskussasi on hyvä sopimus. Jos se on kunnossa, seuraa Thorp sitä viimeistä piirtoa myöten.
Jatkuu seur. no:ssa.

Kosmetologi kauneuden loihtija

Ammatinvalintapsykologi J. K. Mäkipaasi valaisi lehtemme ed. numerossa nuoren naisen ammatinvalinnan taustaa. Nyt hän siirtyy kertomaan muutamista naisille sopivista ammateista ja käytännöllisestä valmistautumisesta niihin.

Tyttöjen ammatintoiveiden taajassa joukossa on kosmetologin ammatti varsin huomattavalla paikalla, ja osoittaa pyrkimyksen kauneuden piiriin todeksi jo nuorella iällä. Tässä ei olekaan mitään ihmettelemistä, sillä nykyäänhän harjoitetaan suorastaan ylimainontaa kaikenlaatuisten kauneudenhoitovälineiden puolesta — kuin myös uskotellaan, että täydellinen kauneus on kenen tahansa saavutettavissa. Niin varmaan onkin, jos kuvitellaan lukemattomilla voiteilla, rasvoilla, öljyillä, hormoonipreparaateilla, lakoilla, tahnoilla, väreillä tai muilla naamioimistarvikkeilla sellaisenaan päästävän tulokseen. Niitähän voi jokainen ostaa kukkaron sallimissa rajoissa lähimmästä kemikaliosta ja — tulla autuaaksi.

Tosiasia kuitenkin on, ettei kauneudenhoito suinkaan operoi vain näillä tuhansilla valmisteilla; tarvitaan myös tietoja ja taitoja niiden käyttämisessä. Silloin muodostuu kauneudenhoito terveydenhoidoksi, josta on iloa kaksinverroin enemmän asianomaiselle itselleen sekä hänen lähimmäisilleen. Voidaan jopa puhua mielenterveydenhoidosta kokonaan erikseen. Hyvin hoidettu ulkoinen puoli — julkisivumme — antaa itsevarmuutta, tuo hyvän mielen ja on merkittävä »ase» esimerkiksi työmarkkinoilla. Nykyäänhän on lukuisa joukko ns. yleisöpalveluammatteja, joissa pakosta joudutaan viran puolesta läheiseen kosketukseen puolin ja toisin. Huoliteltu yleisön palvelija on aina suosikkiasemassa — edellyttäen tietenkin, että hän myös virkansa niksit tuntee. Tämä koskee

Deborah Kerr osaa tehostaa luonnollista kauneuttaan hillitysti ja tyylikkäästi. Paramount.

OMAPERÄINEN, ÄLYKÄS NÄYTTELIJÄ

Montgomery Clift on varmaankin aikamme suurimpia näyttelijöitä, vaikka häntä ei viime aikoina olekaan nähty usein. Hän on näet erittäin kriitillinen ja valikoiva tutkiessaan hänelle tarjottuja osia, ja niinpä hän yleensä tekeekin vain yhden elokuvan kahdessa vuodessa.

Monty, kuten hänen ystävänsä häntä nimittävät, on sangen älykäs näyttelijä, joka omistautuu täydellisesti sille osalle, jota parhaillaan filmaa. Näytellessään hän pyrkii luomaan samalla kertaa inhimillisen ja voimakkaan kuvan esittämästään henkilöstä, kuvan, jolla on sanottavaa kaikille ihmisille. Yksityishenkilönä hän on omalaatuinen ja mielenkiintoinen.

Elokuvassa *»Raintree County»* Montgomery Clift sai oikean toiveosan miehenä, joka koetti etsiä syytä vaimonsa mielipuolisuuteen. Tämän elokuvan ohjasi Edward Dmytryk, johon Clift mieltyi niin suuresti elokuvauksen aikana, että suostui esittämään pääosaa hänen seuraavassakin elokuvassaan *»The Young Lions»*. Tämä käsittelee toista maailmansotaa, ja Montgomery Clift näyttelee siinä juutalaissyntyistä sotilasta.

Kuvat Foxin.

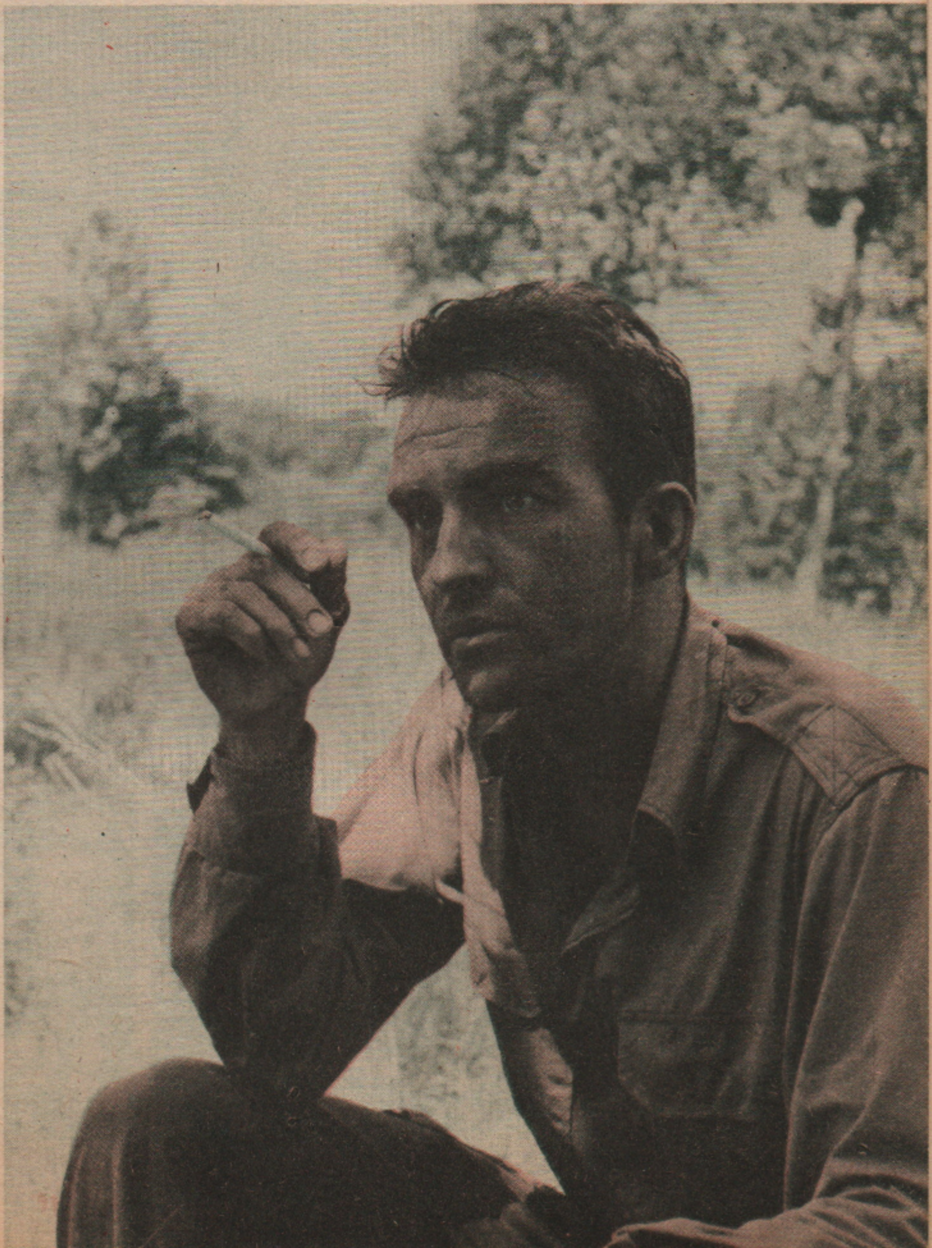

Mary Worth

Heck on yllättäen tullut hakemaan autollaan Hollya ja vie hänet rauhantuomarin luo, joka juuri on vihkimässä heitä, kun Holly syöksyy ulos . . .

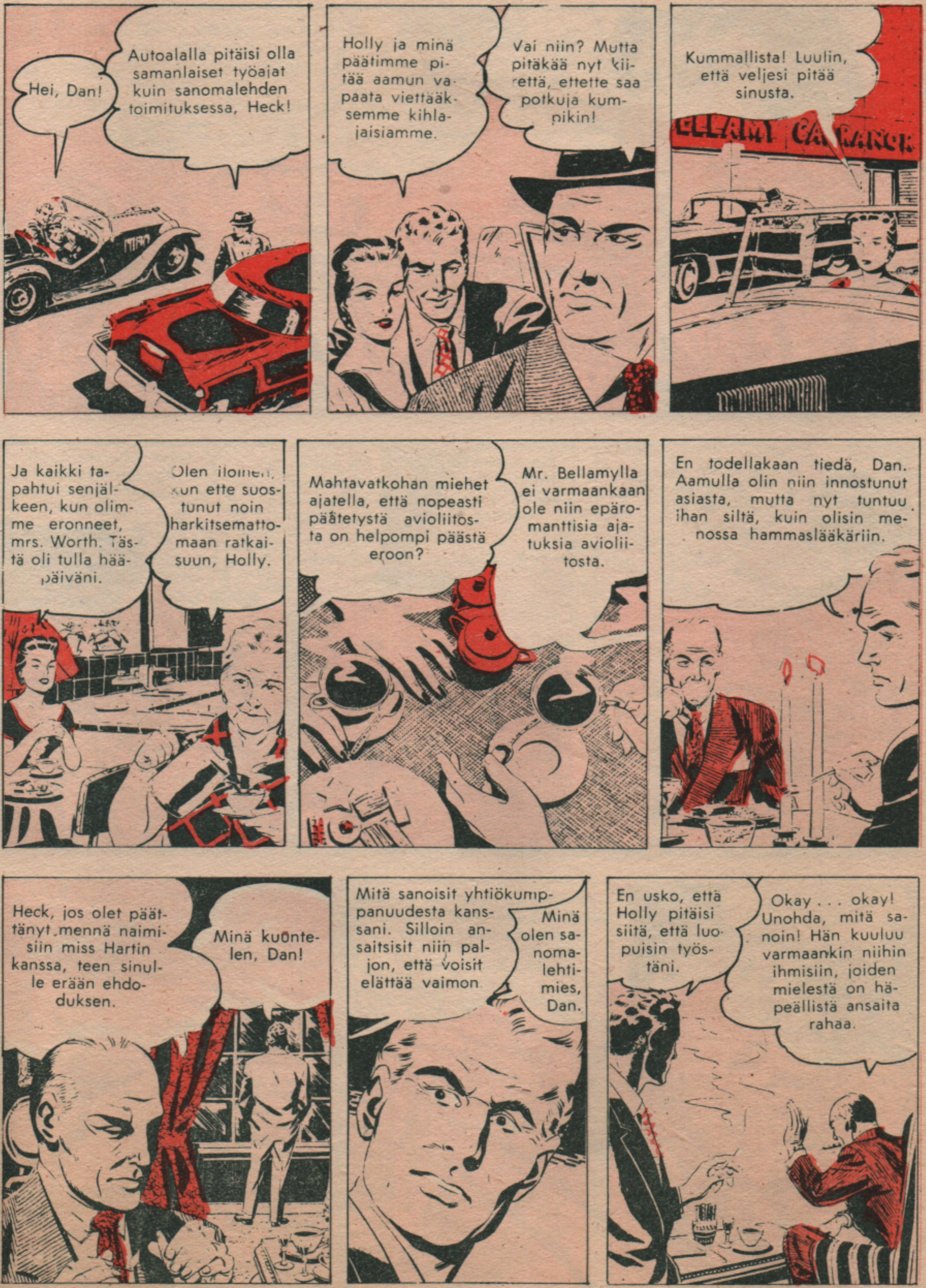
Hei, Dan!
Autoalalla pitäisi olla samanlaiset työajat kuin sanomalehden toimituksessa, Heck!
Holly ja minä päätimme pitää aamun vapaata viettääksemme kihlajaisiamme.
Vai niin? Mutta pitäkää nyt kiirettä, ettette saa potkuja kumpikin!
Kummallista! Luulin, että veljesi pitää sinusta.
Ja kaikki tapahtui senjälkeen, kun olimme eronneet, mrs. Worth. Tästä oli tulla hääpäiväni.
Olen iloinen, kun ette suostunut noin harkitsemattomaan ratkaisuun, Holly.
Mahtavatkohan miehet ajatella, että nopeasti päätetystä avioliitosta on helpompi päästä eroon?
Mr. Bellamylla ei varmaankaan ole niin epäromanttisia ajatuksia avioliitosta.
En todellakaan tiedä, Dan. Aamulla olin niin innostunut asiasta, mutta nyt tuntuu ihan siltä, kuin olisin menossa hammaslääkäriin.
Heck, jos olet päättänyt mennä naimisiin miss Hartin kanssa, teen sinulle erään ehdotuksen.
Minä kuuntelen, Dan!
Mitä sanoisit yhtiökumppanuudesta kanssani. Silloin ansaitsisit niin paljon, että voisit elättää vaimon
Minä olen sanomalehtimies, Dan.
En usko, että Holly pitäisi siitä, että luopuisin työstäni.
Okay . . . okay! Unohda, mitä sanoin! Hän kuuluu varmaankin niihin ihmisiin, joiden mielestä on häpeällistä ansaita rahaa.

Mutta minun mielestäni veljesi oli reilu, kun tarjosi sinulle yhtiökumppanuutta, Heck!
Et kai tarkoita, että luopuisin ammatistani, Holly! Jostakin niin halpa-arvoisesta syystä kuin tulla rikkaaksi?
Hrm!
Aikooko päätoimittaja käyttää sitä ideaa?
Kuulkaahan, Bellamy! Jos teidän ja Holiday Hartin on puhuttava keskenänne koko ajan, voisitte ainakin opettaa hänelle uudet otsakekirjasimemme!
Hyvä juttu, mr. Lucas. Meidän aikamme kuuluu teille kello 5 saakka.
Oppitunti alkaa nyt, Holly!
Tällainen on tavallisin otsikkotyyppimme. Se on melko uusi ja laadittu aivan uudenaikaiseen tapaan.
suorittu pakinoitsijatar
tunnustaa syyllistyneensä
rikokseen. Hän tunnustaa
varastaneensa erään
urheilutoimittajan
sydämen. Rangais-
tukseksi määrätään
avioliitto, joka lienee
kaikkein ankarimpia
rangaistuksia tämän-
kaltaisista rikoksista.

Tässä toinen otsikko . . . kokeilepa sitä!
KAUNIS NAISRIKOLLINEN ETSINTÄKUULUTETTU KAIKISSA 48 VALTIOSSA SEKÄ ALASKASSA . . . MUTTA ENITEN KUITENKIN TÄSSÄ KAUPUNGISSA . . . ALLEKIRJOITTAJANA HECK BELLAMY-NIMINEN MIES.
Mutta jos kysymyksessä on oikein jymyuutinen?
Mmm, niin, silloin meillä on toinen tyyppi, mutta silloin täytyy jo olla kysymys oikeasta maailmaa mullistavasta jutusta.
Silloinko käytetään tällaista otsaketta?
Ja lisäksi alaotsake!
Toivottavasti se tehoaa, Heck!
MINÄ RAKASTAN SINUA
MINÄ RAKASTAN SINUA
MINÄ RAKASTAN SINUA
MINÄ RAKASTAN SINUA
Heck
Autettuaan montaa rakastavaista palstallaan tunnustaa Maryn naapuri Holly Hart olevansa nyt itse avun tarpeessa . . .
Olemme olleet kihloissa kuukauden, mrs. Worth, mutta joka kerta, kun pyydän häntä ehdottamaan hääpäivää, saa hän kauas tuijottavan ilmeen silmiinsä.
Hän ehkä uneksii etäisistä paikoista, Holly. Useimmat miehet ovat luonnostaan vaeltajia, ja kestää aikansa, ennenkuin hääkellojen soitto tuntuu houkuttelevammalta kuin matkat ja seikkailut.

Bellamy-veljesten kodissa . . .
Keskustelisimmeko nyt häistä, Heck?
Sinähän olet kuin Holly, Dan. On kai meillä muutakin puhuttavaa!
Sinä olet aivankuin hermostunut sulhanen, jolta kysyttiin: »Oletko hävittänyt sormuksen?» »En, vaan halun!»
Se on vanha vitsi ja typerä sitäpaitsi, Dan!
Jos sinä rakastat Hollya, on sinun sanottava se hänelle, ennenkuin hääkutsut on lähetetty.
Olen hullaantunut häneen, mutta tämä on melkein liian hyvää ollakseen totta.
Okay . . . unohdamme koko jutun, Heck. Halusin vain puhua suunnittelemastani häälahjasta.
Häälahjasta? Aivan niin. Unohdin aivan, että mies silloin saa vaimon ja tavaraa, joita on suojeltava.
Ei ole niinkään harvinaista antaa lahjaksi jotakin, mitä omistaa. Minä olen aikonut tehdä niin.
Niin, olet oikeassa kuten tavallisesti, Dan!
Heck. Minä annan sinulle ja Hollylle rakennustontin, jonka omistan kerhotalon luona.
CAR
Kerran, kun luulin meneväni naimisiin, maksoin siitä 12.000 dollaria, mutta luulen, että on parasta, kun sinä ja Holly rakennatte sille kotinne, Heck.
Se on tosihieno häälahja mutta . . .

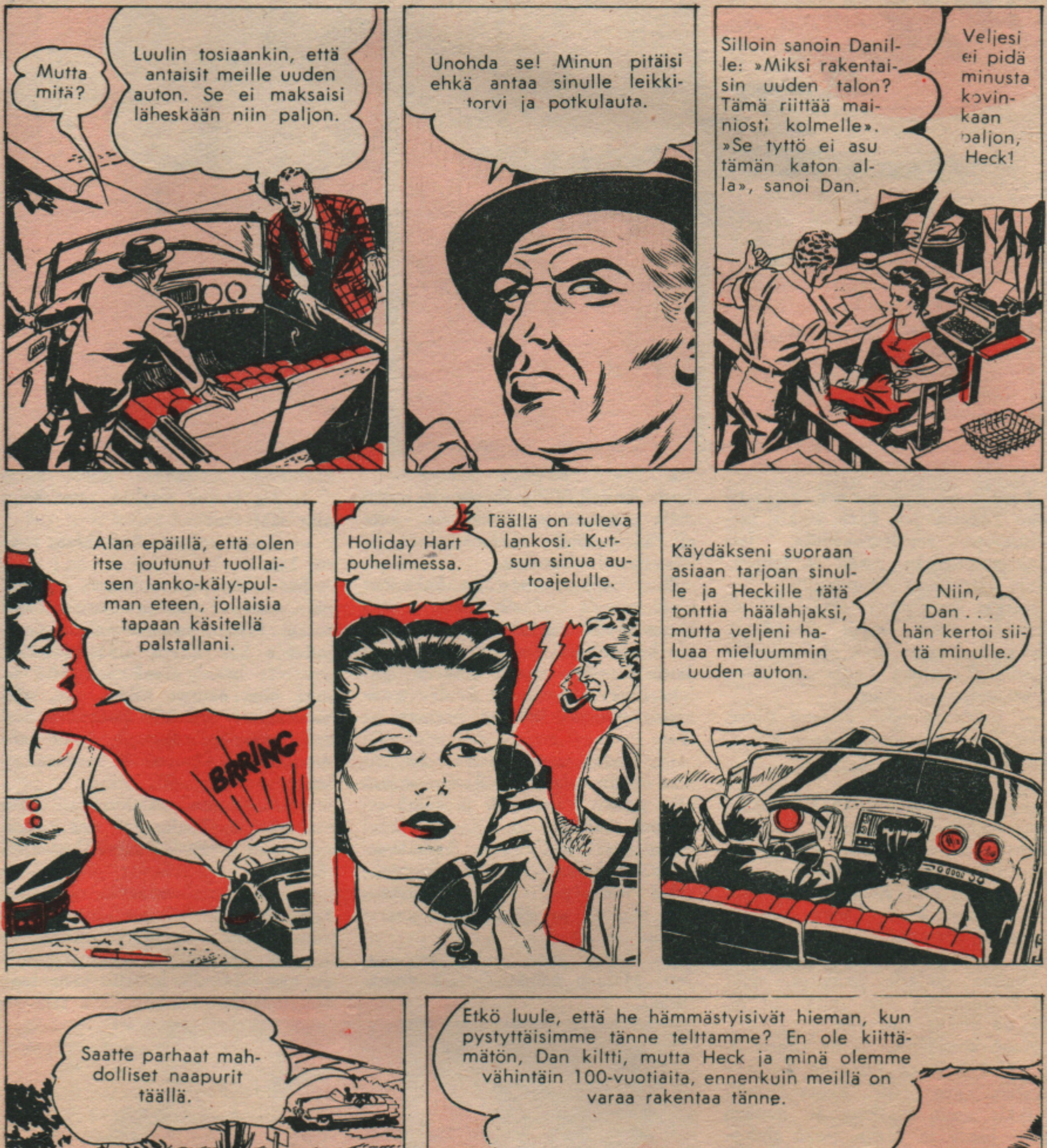
Mutta mitä?
Luulin tosiaankin, että antaisit meille uuden auton. Se ei maksaisi läheskään niin paljon.
Unohda se! Minun pitäisi ehkä antaa sinulle leikkitorvi ja potkulauta.
Silloin sanoin Danille: »Miksi rakentaisin uuden talon? Tämä riittää mainiosti kolmelle». »Se tyttö ei asu tämän katon alla», sanoi Dan.
Veljesi ei pidä minusta kovinkaan paljon, Heck!
Alan epäillä, että olen itse joutunut tuollaisen lanko-käly-pulman eteen, jollaisia tapaan käsitellä palstallani.
BRRING
Holiday Hart puhelimessa.
Täällä on tuleva lankosi. Kutsun sinua autoajelulle.
Käydäkseni suoraan asiaan tarjoan sinulle ja Heckille tätä tonttia häälahjaksi, mutta veljeni haluaa mieluummin uuden auton.
Niin, Dan . . . hän kertoi siitä minulle.
Saatte parhaat mahdolliset naapurit täällä.
Etkö luule, että he hämmästyisivät hieman, kun pystyttäisimme tänne telttamme? En ole kiittämätön, Dan kiltti, mutta Heck ja minä olemme vähintäin 100-vuotiaita, ennenkuin meillä on varaa rakentaa tänne.
Jatkuu seur. no:ssa.

JÄTTILÄINEN

Pääosissa:

ELIZABETH TAYLOR
ROCK HUDSON
JAMES DEAN

Jatkokertomus Warnerin samannimisen elokuvan mukaan.

Todellinen jymyuutinen vapisutti koko Texasia. Jett Rink vihkisi tarkoitukseen suurlentokentän, Jett Rink-lentokentän, jonka oli lahjoittanut Hermoson kaupungille.

Kaikki merkittävät texaslaiset oli kutsuttu sinne, myös Benedictit. Aluksi kieltäytyi Bick ehdottomasti lähtemästä, mutta Leslie sai hänet muuttamaan mieltään.

— Jollemme mene, olemme ainoat koko Texasissa, jotka jäävät kotiin, hän sanoi.

Vihdoin Bick taipui.

— Okay, mutta sitten ajammekin sinne hienosti. Minä ostan sen nelimoottorisen lentokoneen, jota meille tarjottiin tässä eräänä päivänä.

— Aivan niin, hienosti sitä mennään, sanoi Pinky, joka Vashtin kanssa oli vierailulla sinä iltana. Ne, joilla ei ole vähintäin kymmenen miljoonaa dollaria pankissa, eivät saa kutsukorttia. Sen, mitä Jett tekee, on oltava loistavaa.

Koko Benedictien perhe kiipesi sinä päivänä vasta ostettuun lentokoneeseen, jossa oli Reata-merkki. Kaikki muut matkustivat lentäen paitsi Jordy ja Juana, jotka ehdottomasti halusivat ajaa autolla. Heillä oli mukanaan pieni vastasyntynyt poikansa, jota eivät halunneet jättää kotiin.

* * *

Kun lentokone jyrisi lipuin koristellun Hermoson yllä, oli kaupunki yhtä ainoata suurta noidankattilaa. Kansa parveili kuin mehiläiset hunajatölkin ympärillä, Cadillac oli vallitseva automerkki, ja lentokentällä oli oikea yksityislentokoneitten laivue.

Samanaikaisesti uuden lentokentän vihkimisen kanssa avattiin myös Jettin hotelli »The Emperador», todella suurenmoinen rakennus, joka oli äärimmäisen uudenaikainen ja loisteliaasti sisustettu.

Bick olisi varmastikin haljennut kiukusta, jos hän olisi tiennyt, että hänen tyttärensä Luz istui yksin kukin koristellussa hotellin ravintolassa Jettin kanssa samalla hetkellä, jolloin Bick ja Leslie ja heidän ystävänsä astuivat hotellin portista sisään.

— Tiedätkö, mitä aion tehdä? Annan tämän olla näin. Ravintola saa olla tyhjä. Vain sinä ja minä istumme täällä.

Jett oli melkoisesti humalassa. Pöydällä hänen edessään oli puolityhjä whiskypullo, ja oli ilmeistä, että hän oli jo aikaisemmin juonut melko lailla.

— Mutta minä pidän seurasta, Jett! Haluan nähdä ihmisiä ympärilläni.

— Jos haluat jotakin, sano vain, niin saat sen!

— Sitten haluan coca colaa, nauroi Luz.

Jett heittäytyi sohvassa taaksepäin. Olipa siinäkin ajatus! Coca colaa! Hänen tummat silmälasinsa, jollaisia hän käytti aina nykyään, peittivät hänen silmänsä, mutta se, joka olisi nähnyt niiden taa, olisi huomannut, että hän nauroi, nauroi sydämellisemmin kuin koskaan kahdenkymmenen viimeisen vuoden aikana.

— Ei, se on mahdotonta, aivan mahdotonta. Tiedät kai, että virvoitusjuomat ovat kiellettyä hedelmää täällä.

— Okay, sinä määräät, sanoi Luz hymyillen. Sinä haluat aina saada asiat mielesi mukaan, vai mitä?

— Kyllä, niin haluan, mutta sinä et saa niinkuin haluat, ennenkuin olet mennyt naimisiin, niin että jos

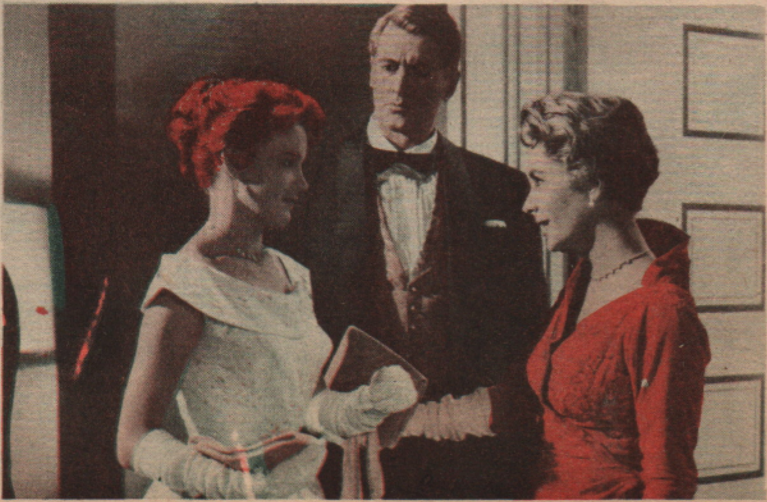

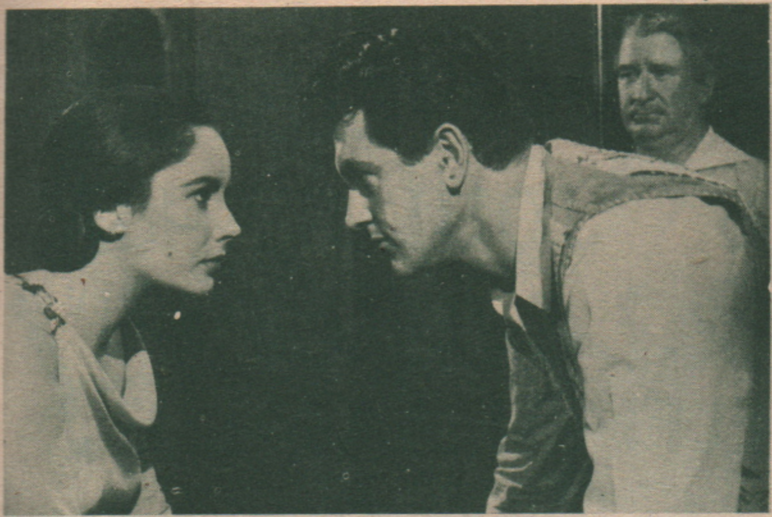

olisin sinun asemassasi, ajattelisin avioliittoa.

Jett istui hiljaa hetken, ikäänkuin olisi ajatellut äskeisiä sanojaan.

— Luz Benedict toinen... Jos haluaisit, voisi sinusta tulla ensimmäinen nainen täällä Texasissa. Jos menet naimisiin oikean miehen kanssa tietenkin...

— Houkutteleva ajatus.

— Niin, eikö totta, sanoi Jett. Miksemme voi ilmoittaa uutista tänä iltana niille tuhansille ihmisille, jotka ovat kokoontuneet juhlasaliin... uutista sinusta ja minusta!

— Saanko kysyä sinulta erästä asiaa, Jett? Onko tuo kosinta?

— Vaikuttike se sellaiselta?

— Kyllä, tavallaan.

Luz tunsi olevansa sangen imarreltu samalla, kun hän pelkäsi. Jettiä metsästi joka ikinen nainen Texasissa, mutta tähän saakka hän oli vain nauranut heille kaikille. Nyt hän oli melkein kosinut Luzia, mutta tästä huolimatta tyttö ei voinut antaa suoraa vastausta.

— Älä juo nyt enää, Jett, sanoi hän Jettin ojentaessa kättään täyttääkseen lasinsa. Muista, että sinulla on vielä vaikea ilta edessäsi!

* * *

Kun Jordy yritti päästä Juanan kanssa poliisien muodostaman ketjun läpi hotelliin — kaikille kunniavieraille oli varattu huoneet Jett Rinkin hotellissa — asettui eräs poliisi estäen Juanan eteen. Hän puhutteli tyttöä espanjaksi.

— Ettekö osaa puhua englantia, karjui Jordy ja veti Juanaa kädestä. Minä olen Jordan Benedict, mikäli se merkitsee teille jotakin.

— Suokaa anteeksi, mutta mr. Rink on antanut määräyksen, ettei tänne saa päästää ainuttakaan meksikkolaista, mutta olkaa hyvät ja menkää!

Raivoissaan meni Jordy hotelliin. Juana tilasi itselleen kampauksen Jordyn täyttäessä hotellin matkustajakortteja.

Jordy otti pikku poikansa käsivarrelleen ja meni isänsä huoneistoon, kun Juana lähti kampaamoon. Kun hän tuli sisään, katsahti apulainen häneen, mutta sitten hänen ilmeensä jäykistyi.

— Meillä on aivan täyttä, hän sanoi kuivalla äänellä.

— Minä soitin juuri äsken ja tilasin rouva Benedictin nimellä kampauksen.

— Olen pahoillani, mutta meillä on niin paljon työtä. Nainen kääntyi korollaan ja meni. Myös täällä oli Jettin meksikkolaisia koskeva määräys nähtävästi otettu huomioon.

Juana meni puhelimeen ja soitti Jordylle. Tämä sanoi vain kaksi sanaa: — Jää sinne, ja syöksyi portaita alas. Kun hän tuli kampaamoon, seisoi Juana myyntipöydän ääressä. Kampaaja käsitti, kuka Jordy oli ja sanoi anteeksipyytävästi: — Valitan, mutta se on mr. Rinkin määräys.

Sanaakaan sanomatta tarttui Jordy valtavan suureen hajuvesipulloon, joka oli myyntipöydällä, ja heitti sen raivoisasti peiliseinään.

* * *

Suuri hetki oli koittanut. Jett Rink itse avaisi juhlan. Kahden lähimmän neuvonantajansa välissä ja henkivartijan saattamana hän asteli käytävien läpi juhlasaliin. Frakki sopi kuin valettu. Mutta hän hoiperteli arveluttavasti, ja oli ilmeistä, että hän oli melko tavalla humalassa.

Juhlasalin ovet avattiin, ja kun Jett astui valtavan suureen saliin, nousivat kaikki seisomaan ja alkoivat taputtaa käsiään. Jett seisahtui ja antoi valokuvaajien ottaa kuvia, vilkutti hieman alentuvasti vasemmalle ja oikealle ja alkoi nousta käytävää kunniapöytää kohti. Henkivartijat seurasivat perässä.

Kun hän oli päässyt puolitiehen, astui Jordy äkkiä keskelle käytävää ja sulki tien. Hänen kasvonsa olivat vääntyneet vihaan.

— Kutsuit minut tänne vain voidaksesi loukata vaimoani. Nyt saat vastata siitä.

Jett hymyili. — Tiesit kai, mitä teit mennessäsi naimisiin meksikkolaisen kanssa. Etkö ole onnellinen hänen kanssaan?

* * *

Jordy kuohui raivosta. Hän nosti oikean kätensä lyöntiin ja sanoi:

— Nyt saat vihdoinkin sen, mitä olet ansainnut.

Mutta ennenkuin hän ennätti lyödä, olivat henkivartijat hänen kimpussaan, tarttuivat hänen käsivarsiinsa ja väänsivät ne taaksepäin. Kun Jett huomasi, että Jordy oli puolustuskyvytön, iski hän oikean nyrkkinsä tämän vatsaan ja vasemman nyrkkinsä hänen kasvoihinsa. Jordy kannettiin tajuttomana pois.

Bick ja Leslie olivat nähneet kaiken. Hitaasti nousi Bick tuoliltaan ja meni Jettin luo. Henkivartijat olivat nyt jälleen paikalla.

— Olen odottanut kauan saadakseni tehdä tämän sinulle, sanoi Bick rauhallisella ja matalalla äänellä. Hyvin kauan... Haluatko, että teen sen kaikkien nähden vai ulkopuolella?

— Minä en välitä siitä, tapahtuuko se tässä vai ulkopuolella, vastasi Jett. Pääasia on, että saan lyödä sinut maahan.

Hitaasti he astuivat erästä varastohuonetta kohti. Suuressa juhlasalissa vallitsi äänettömyys. Kaikkien katseet seurasivat Jettiä ja Bickiä. Kun he pääsivät ovelle, kääntyi Jett ja heilutti torjuvasti kättään henkivartijoille.

— Jääkää tänne! Minä haluan selvittää asian yksin.

Sitten he menivät vieretysten ulos avoimesta ovesta.

Jatkuu sivulla 11.

Ajan SÄVEL TERVETULLUT JOULULAHJA *jokaiselle* AJAN SÄVELEN TILAAJALLE!

Kaikkein ensimmäiseksi haluamme kiittää lukijoitamme, jotka niin ilahduttavan runsaslukuisesti ottivat osaa suureen äänestyskilpailuumme siitä, haluavatko he AJAN SÄVELen ilmestyvän ensi vuonna joka viikko vai entiseen tapaan kaksi kertaa kuukaudessa. Vastaajista valtaisasti suurin osa, **96 pros.**, halusi saada lehtensä kerran viikossa.

Jotkut ovat esittäneet sellaisen varauksen, että lehden on pysyttävä yhtä sisältörikkaana ja mielenkiintoisena, vaikka se ilmestyisikin useammin. Siihen huoleen ei ole syytä, sillä tarkoituksemme on yhä monipuolistaa ja parantaa AJAN SÄVELtä. Siihen tulee jälleen uusia osastoja (mm. Lukijan ääni), entistä hauskempia kilpailuja, joiden palkinnot ovat todellakin hienoja, enemmän muotia, suurempaa huomiota kiinnitetään Suomen nuorison harrastuksiin jne. Uskallamme sanoa, että ensi vuonna olette entistäkin tyytyväisempi AJAN SÄVELeen.

ENSI VUONNA AJAN SÄVEL SIIS ILMESTYY KERRAN VIIKOSSA. Saatte 52 sisältörikasta, värikästä numeroa vuodessa, joista 2 kaksoisnumeroa. Mutta osoittaaksemme arv. lukijakunnallemme, miten hauskaa todellakin on saada lehtensä joka viikko, TULEE JOULUKUUN KULUESSA MARKKINOILLE KAKSI YLIMÄÄRÄISTÄ NUMEROA, JOTKA TILAAJILLE TOIMITETAAN ILMAISEKSI.

Tästä edusta eivät pääse osallisiksi ainoastaan tämänvuotiset tilaajat, vaan myös jokainen lokakuun 15. p:ään mennessä maksetun tilauksensa konttoriimme toimittanut. Hän saa siis jo tänä vuonna 2 numeroa ensi vuoden 52 numeron lisäksi.

KAIKILLE TILAAJILLE tarjoamme tämän lisäksi edun, jota kannattaa käyttää hyväkseen: Kaikki entiset ja uudet tilaajat saavat AJAN SÄVELen vuosikerran ensi vuonna hintaan 1.650:—, kun lähettävät maksetun tilauksensa meille LOKAKUUN 15.-PÄIVÄÄN MENNESSÄ.

JOKAINEN NUMERO TULEE SITEN MAKSAMAAN VAIN KOLME KYMPPIÄ!

Käyttäkää oheista kuponkia ja lähettäkää se sekä rahat varmuuden vuoksi kirjatussa kirjeessä osoitteella: Tähti-Lehdet, konttori, Lönnrotink. 32. B. Helsinki, lokakuun 15. p:ään mennessä!

Silloin varmistatte samalla joulukuun lahjanumeroiden saannin. Ensi vuoden tilausmaksua emme muiden kohdalta voi vielä vahvistaa, koska mahdollinen postimaksujen, aineiston, painatuskustannusten ym. nousu voivat aiheuttaa hintojen korotuksen.

Julistamme jo tämän vuoden puolella suuren, hauskan kilpailun, johon jokainen voi ottaa osaa. Noissa joulukuun ylimääräisissä numeroissa, jotka ilmestyvät n:o 24 jälkeen, kerromme siitä enemmän.

Äänestyskilpailun voittajien nimet ilmoitetaan seuraavassa numerossamme.

Tähti-lehtien konttori, Lönnrotink. 32. B. Helsinki.
Tilaan täten AJAN SÄVELen vuodeksi 1958 (52 + 2 numeroa). Tilausmaksu 1.650:— seuraa mukana.

Nimi: ....

Osoite: ....

Postiosoite: ....

Hauskoja hameita RUOTSISTA

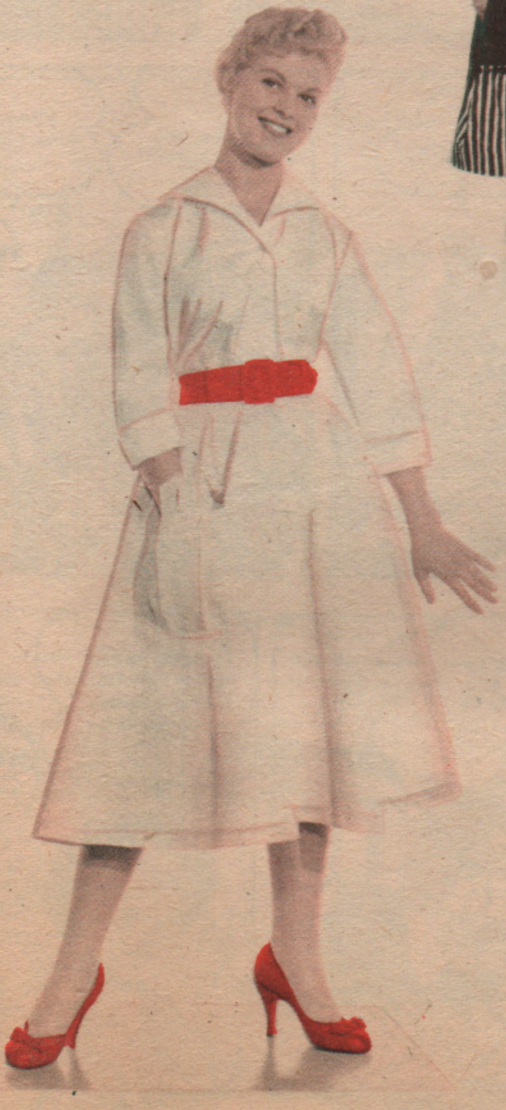

TUOMARI Parker

Tuomari Parker menee Randy-poikansa ja kahden naapuriston lapsen kanssa jäätelöbaariin, missä joutuu sattumalta kuulemaan mielenkiintoisen keskustelun.

Tässä alkaa uusi jännittävä vaihe tuomari Parkerin ja hänen perheensä elämässä . . .

Pelaavatko monet koulupojat noilla peliautomaateilla, Randy?
Melko monet.
Sinäkin?
Joskus. Kerran menetin aamiaisrahani.
Etkö ole pelannut senjälkeen?
En. Minusta ruoka on mukavampaa!
Kiitoksia jäätelöstä, mr. Parker.
Kiitos itsellesi. Tapaamme huomenna.
Olet huolissasi peliautomaateista, vai mitä?
Niin se on totta.
Miksi? Jos joku on niin tyhmä, että pelaa sellaisella, on hän ansainnut tappionsa.
Ei, Randy. Isänäsi annan sinulle rahaa määrättyihin välttämättömyyksiin, ruokaan, opintoihin, huvituksiin.
Mutta sinulla ei ole oikeutta pettää isäsi luottamusta panemalla rahaa sellaisiin tarkoituksiin, joihin ne eivät ole tarkoitetut.
Hyvää päivää, mrs. Benson. Onko päivällinen valmis?
Ihan heti, Randy. Larry Sinclair soitti ja pyysi sinua soittamaan.
Jatkuu seur. no:ssa.
Hei, Larry. Olit soittanut.
Voinko tavata sinut tänä iltana, Randy?

Kukin ottaa

— Mutta Ritva-kulta, et kai tarkoita, että olet vastannut tuollaiseen typerään sanomalehti-ilmoitukseen! huudahti Kim kauhuissaan, ja hänen pienet lystikkäät kasvonsa punastuivat harmista. Sinähän et tiedä mitään koko miehestä! Ehkäpä hän on sellainen valkea orjakauppias tai . . . tai . . .

Hän ei enää saanut sanaa suustaan, vaan löi vain käsillään aitoon gallialaiseen tyyliin.

— Se . . . se oli oikeastaan leikkiä aluksi, koetti Ritva selittää. Eräs neitonen konttorissamme teki pilaa sanomalehdissä julkaistuista kirjeenvaihtoilmoituksista . . . ja kun tulin kotiin, vastasin. Senjälkeen olen saanut viisi oikein mukavaa kirjettä ja viimeisessä hän pyysi tapaamista Ylioppilastalolla tänään kello kahdeksan . . .

— Sinähän olet aivan kaistapäinen! keskeytti Kim kauhuissaan. Sinä olet minun serkkuni ja minä olen luvannut äidillesi pitää sinusta hyvää huolta täällä Helsingissä ja nyt, oltuasi täällä vasta viisi kuukautta, keksit tällaista.

— Mutta Kim-kulta, ei kai kirjeitten kirjoittaminen ole niin vaarallista! tuhahti Ritva. En luullut, että tapaisin häntä koskaan. Hänhän asuu Lahdessa ja on aivan sattuma, että hän tulee nyt läpikulkumatkalla Helsinkiin.

— Sattuma, pyh! Näytä noita kirjeitä!

Ritva ojensi tottelevaisesti serkulleen viisi siistiä kirjekuorta.

— Joko sinä olet sinut tuon Don Juanin kanssa? kysyi Kim purevasti luettuaan hetken.

— Se . . . se on kai tapana tällaisessa kirjeenvaihdossa, vastasi Ritva levottomasti.

— Hm . . .

Seurasi hetken hiljaisuus, hiljaisuus, jonka silloin tällöin keskeytti kirjepaperin rapina ja Kimin mutina hänen tehdessään itsekseen huomautuksia joistakin yksityiskohdista.

Tästä voi saada sellaisen käsityksen, että Kim olisi ollut oikea riivinrauta, joka ei lainkaan ymmärtänyt leikkiä eikä romantiikkaa, mutta niin ei suinkaan ollut asianlaita. Kim oli herttainen ja sangen eloisa 20-vuotias neitonen, jolla oli valtava elämänhalu ja pari pikku rakastumista takanaan. Ei hän myöskään ollut pientä kirjeenvaihtoa vastaan, mutta hän epäili vaistomaisesti ihmisiä, jotka eivät halunneet toimia avoimesti — niinkuin nyt tämä Pentti K., jolle kirjeet oli lähetettävä poste restanteen.

Sitäpaitsi hän oli ottanut vastuun serkustaan. Martta-täti oli kynsin hampain taistellut sitä vastaan, että Ritva lähtisi heti koulun lopetettuaan Helsinkiin ottaakseen siellä paikan, mutta oli vihdoin suostunut Kimin esirukousten hellyttämänä. Ritva oli juuri täyttänyt 18 v., ja Kim epäili sitä ikäkautta suuresti unohtaen tykkänään, että vain kaksi vuotta sitten oli ollut täsmälleen samanikäinen.

— Kirjeet ovat melko mukavia, tunnusti Kim armollisesti. Mahdollisesti hieman liian rutinoituja, jos käsität, mitä tarkoitan.

Ritva ei käsittänyt.

— Voin siis mennä? hän sanoi sensijaan.

— Et milloinkaan! vastasi Kim päättävästi.

— Niin, mutta . . . mutta hänhän on vain läpikulkumatkalla ja pettyy kauheasti. Mehän olemme sopineet tapaamisesta.

Kim puraisi huultaan. Sopimus oli sopimus ja lupaus oli lupaus. Hän oli aina valmis tunnustamaan sen, ja jos kysymyksessä oli kunnon poika, oli väärin pettää häntä.

— Minä menen sinun puolestasi,

OMANSA

päätti Kim. Tarkoitan... sinä tulet tietenkin mukaan, mutta saat pysytellä taka-alalla siihen saakka, kunnes minä olen ennättänyt luoda itselleni käsityksen tuosta Pentti K:sta. Jos hän on reilu ja kunnollinen poika, käsittää hän asian varmasti eikä loukkaannu.

Ritva huokasi. Asiaa ei nähtävästi voinut auttaa. Kim saattoi olla kauhean päättäväinen, ja jos äiti saisi tietää asiasta, niin...

— All right, sanotaan sitten niin, suostui Ritva, vaikka vastahakoisesti.

— Hyvä! Teemme siis näin. Sinun pitäisi siis olla kello kahdeksan Ylioppilastalolla, mutta poistutkin vaunusta Lasipalatsin kohdalla ja menet Kaivotalossa olevaan kahvilaan. Minä otan selvän tuosta Pentistä ja puhun hieman hänen kanssaan, ja jos hän vaikuttaa kunnolliselta, selitän hänelle koko jutun ja tuon hänet luoksesi.

— Jaaha, mutisi Ritva hiljaa.

Kello oli pian seitsemän, ja Kim ryhtyi heti toimintaan tavanomaisella tarmollaan. Mukava kotipuku vaihtui sievään keltaiseen kävelypukuun, joka sopi suurenmoisesti hänen sinimustiin kiharoihinsa. Eihän mikään estänyt häntä laittamasta itseään mahdollisimman kauniiksi, vaikka hänen tehtävänsä olikin olla »esiliinana».

* * *

Kim hyppäsi raitiovaunusta Ylioppilastalolla. Pentin oli kirjeen mukaan määrä seistä sanomalehtikärryjen luona. Hänellä olisi päällään harmaa tweedulsteri ja kädessä kukkapaketti. Kello oli jo viisi minuuttia yli kahdeksan, mutta niin tweedulsteri kuin kukkapakettikin loistivat poissaolollaan.

Kim puraisi huultaan. Samalla hän tunsi jonkinlaista pettymystä. Seikkailu oli todellakin alkanut huvittaa häntä, ja nyt mies oli ehkä sekä

tullut että mennyt... Ei, mutta tuolta elokuvateatterista päin tuli todellakin nuori mies, jolla oli päällään tummanharmaa ulsteri... Niin, hänellä oli myös kukkapaketti kädessään. — Hm... ajatteli Kim kapinallisesti, hän ei tule sovittuun aikaan. Hän on siis hieman ylimielinen tyyppi.

Pää ylpeästi pystyssä hän odotteli myöhästynyttä kavaljeeria. Päästyään sanomalehtikärryjen luo mies seisahtui ja katseli etsivästi ympärilleen. Sitten hän vilkaisi rannekelloaan. Kim tutki häntä salaa. — Gigolotyyppi, hävyttömän hauskan näköinen ja noin 25-vuotias, hän ajatteli. Juuri sellainen, jota 18-vuotiaiden tyttölasten on varottava kuin ruttoa, mutta hän selvittäisi kyllä asian...

Päättäväisin askelin ja yhtä päättäväinen ilme kasvoillaan hän asteli miehen luo.

— Hei, Pentti, hän sanoi reippaasti, mutta ei erikoisen innokkaasti.

Mies vilkaisi häneen nopeasti ja kysyvästi, mutta sitten hänen päivettyneille kasvoilleen levisi hohtavan valkoinen hymy.

— Hei, vastasi hän hattuaan nostaen.

Seurasi hetken hiljaisuus, ja mies tarkasteli tyttöä odottavasti. — Hieman hidaspuheinen, päätteli Kim. Voisihan hän nyt sanoa jotakin!

— Minä olen Ki... Ritva, tarkoitan, jatkoi Kim varovasti.

— Suurenmoista! Pentti Ketola.

Mies nosti vielä kerran hattuaan, mutta vaikeni. jälleen kuin kala.

— E... emmekö voi mennä jonnekin, jossa voimme jutella rauhassa? kysyi tyttö yhä hermostuneempana.

Kaverihan oli aivan toivoton. Eikö hän nyt voisi tehdä jotakin? Seisoo vain siinä ja töllistelee toista kuin jotakin taulua. Ja kaiken lisäksi hänellä oli jollakin tavoin niin viekas ilme silmissään.

— Totta kai! Mielihyvin! huudahti hän innokkaasti. Menisimmekö Kaivotaloon?

Sopi erinomaisesti, sillä Ritvahan odotti siellä, mutta tuskinpa Kim menisikään hänen pöytäänsä. Mies oli hauskan näköinen, mutta hänen tyyppiään oli vaikea määritellä. Oli varmaa, ettei hänen olisi tarvinnut ilmoituksen välityksellä hankkia itselleen tyttötuttavia.

— Mitä pidätte... pidät Helsingistä? huudahti Kim epätoivoisena.

Mies vilkaisi häneen nopeasti ja hieman kummastuneen näköisenä.

— Hauska kaupunki. Entä sinä?

— Niin minustakin.

Tämähän oli aivan mieletöntä. Ja entä nuo kukat? Ne hän ainakin olisi jo voinut ojentaa.

— Käsitelkää kukkia varovasti; vien ne perintötädilleni, sanoi hän hymyillen vahtimestarille.

Sitten hän ohjasi Kimin kohteliaasti tyhjään pöytään. Nopea silmäys todisti Kimille, ettei Ritva ollut siellä.

Mihin kummaan hän oli joutunut? Hehän olivat ajaneet samalla vaunulla ja Ritvan oli määrä jäädä pois Lasipalatsin kohdalla ja mennä siitä Kaivotalolle. No niin, Kimin oli jatkettava keskustelun ylläpitämistä ja miehen tilattua kahvin hän tiedusteli kiinnostuneena:

— Millainen ilma oli Lahdessa tänään?

— Kaunis, toivottavasti...

* * *

— Kyllä kai sinun nimesi on Pentti K? kysyi Kim epävarmasti.

— Totta kai. Sekä Pentti että K, mikäli K tarkoittaa sukunimeäni. Miten niin?

— Niin, ajattelin vain... Olethan kotoisin Lahdesta?

— Ehei, tyttöseni, minä olen niin täysverinen helsinkiläinen kuin voi olla, ja nyt kai saan selityksen tähän juttuun?

Kim tunsi punastuvansa. Hyvät ihmiset, hän oli hyökännyt viattoman ihmisen kimppuun ja...

Hieman sekavasti hän vihdoin sai kerrotuksi koko tarinan ja hänen päästyään loppuun purskahti mies sydämelliseen nauruun.

— Voi, suokaa anteeksi ja unohtakaa koko juttu, pyysi Kim. Minä lähden heti tieheni...

— Eihän tässä ole mitään anteeksiannettavaa, vakuutti mies, mutta jos lähdette, tulen minä surulliseksi. Voimme kai ainakin juoda kahvin loppuun, ja sillävälin voitte luoda jonkinlaisen käsityksen minusta. Emmekö voisi muuten jatkuvasti sinutella toisiamme?

Kim nyökkäsi hämillään.

— Minä... nimeni on Kim, Kim Teijola, hän sanoi ujosti. Nyt minun täytyy kyllä lähteä katsomaan, missä serkkuni on...

— Minä lyön vaikka vetoa siitä, että hän selvittänyt asian itse, vakuutti mies.

Kymmenen minuutin kuluttua oli Kim melkein unohtanut, että Pentti oli aivan vieras, sillä tämä jutteli iloisesti ja vapaasti itsestään ja sai Kiminkin kertomaan omasta elämästään. Kim sai tietää, että Pentti opiskeli ja että hän oli juuri ollut matkalla tätinsä luo, joka asui Kalevankadulla. Vihdoin Pentti ehdotti, että he menisivät elokuviin yhdeksän näytäntöön.

Juuri silloin saapui Ritva, ja hänen seurassaan oli nuori mies, jolla oli harmaa tweed-ulsteri päällään. Ritvan kädessä oli kukkakimppu.

Kimin nähdessään hän hätkähti ja punastui. Sitten hän sanoi jotakin seuralaiselleen ja syöksyi Kimin luo.

— Sinä... sinä menit varmaankin epähuomiossa Pentin ohi, hän sanoi ujosti ja vilkaisi kysyvästi Kimin kavaljeeria. Minä en päässyt tungoksessa pois Lasipalatsin luona, vaan ajoin Erottajalle saakka, ettet sinä olisi huomannut minua, ja juuri, kun kävelin Ylioppilastalon ohi, tuli Pentti vastaan, mutta sinua en nähnyt lainkaan.

Kim esitteli nopeasti »erehdyksensä» ja tervehti oikeaa Pentti K:ta, joka vaikutti melko ujolta ja hämmentyneeltä.

— Me lähdemme juuri elokuviin, joten te voitte ottaa tämän pöydän, sanoi Pentti Ketola nopeasti.

— — —

Parin tunnin kuluttua seisoi Kim uuden tuttavansa kanssa asuntonsa alaovella.

— Kim, saanko soittaa sinulle huomenna? kysyi Pentti hymyillen.

— Ky-kyllä saat, vastasi tyttö hymyillen takaisin, ja puna nousi jälleen hänen poskilleen.

— Hyvä juttu! Sanotaan kello seitsemän. Koetan saada liput teatteriin, mutta muussa tapauksessa kai keksimme jotakin muuta. Ja nämä kukat...!

Hän katsahti kukkapakettiinsa veitikkamainen ilme silmissään ja ojensi sen Kimille.

— Täti antaa varmastikin anteeksi, hän sanoi sitten nauraen.

———

— Minä menen hakemaan äitiä, mutta älä syö sillä aikaa karamellejä äläkä hyppele sohvalla!

LEVYUUTUUKSIA

THE FOUR ACES

The gal with the yaller shoes
Of this I'm sure

(Decca BM 5566)

Radiossa usein soinut »The gal with the yaller shoes» (Keltakenkäinen tyttö) on miellyttävä cow-boy melodia elokuvasta »Meet me in Las Vegas», mikä pyöri Helsingissä viime keväänä. Filmissä esitti laulun Dan Dailey, levylle sen on laulanut mm. suosittu lauluyhtye The Four Aces. Myös Taru Pyhälän suomenkielinen muunnos on sangen onnistunut. »Of this I'm sure» on tuollainen sävelmä, mikä ei häiritse ketään, mutta menee toisesta korvasta sisään ja samantien toisesta ulos.

SUOSITTUJA ISKELMIÄ JAAKKO SALON YHTYE

Balladi Olavinlinnasta — Manakooran kuu — Isä ja lapsi — Sinä vain — Anastasia — Mustat silmät — Kaunis pesijätär — Jambalaya — Hilpeä paimenhuilu — Senuelo — Suudelma — Mustalaisviulu

(Scandia SEP-53)

Kolme valssia, kolme tangoa, kolme foksia ja kolme baion'ia, jokainen ryhmä muodostaa oman levysivunsa. Tämänlaisista tanssilevyistä on jo kauan ollut puute ja mielestämme levy kestää hyvinkin vertailun vastaavien ulkolaisten levyjen kanssa. Kaksitoista iskelmää samalla ep'llä, siinä varmaan suosittu tanssilevy kotihippoihin.

Erroll Garner

Jaakko Salon yhtye

ERROLL GARNER

St. Louis blues
Love me or leave me
Lullaby of Birdland
The petite waltz bounce

(Philips 429 163 BE)

Erroll Garner on kaikkein miellyttävimpiä modernin suunnan pianisteja. Tämä nuotteja ymmärtämätön pianisti on kehittänyt kokonaan persoonallisen tyylinsä, mitä tavallinenkin kansalainen kuuntelee mielikseen ja missä on säilynyt tuo jazzille niin tärkeä »svengi». Niinpä Garner onkin viimeisten vuosien aikana levyttänyt hyvin ahkerasti, koska hänen levyjään myydään huomattavasti enemmän kuin muiden jazzsolistien tai orkestereiden levytyksiä. Garner soittaa yleensä ainoastaan basson ja rumpujen säestämänä ja saapuu Eurooppaankin samanlaisella kokoonpanolla tämän kauden aikana. Ylläolevat kappaleet lienevät kaikki liian tuttuja esittelyjä kaivatakseen, viimemainittu on eräitä vuosia sitten suosittu iskelmä »Petite waltz» swingtempossa.

FINNISH DIXIELAND JAZZ

After hours blues — Nobody's sweetheart — Alexanders ragtime band — Washington and Lee swing — Darktown strutters ball — Baby won't you please come home — Dippermouth blues — Muskrat ramble — Fidgety feet — High society

(Scandia SLP-3)

Ensimmäinen suomalainen jazzlp. Siihen on koottu sekä vanhempia että uudempia kotimaisia dixielandlevytyksiä. Levyn historiallinen arvo tulee vuosien kuluttua olemaan merkittävä ja ulkolaisille piintyneille traditionaalisen jazzin keräilijöille tämä levy lienee erittäin tervetullut vaihtolevy. »Darktown strutters ball» on Stig Wennströmin orkesterin nauhoittama vuonna 1948, »Washington and Lee swing» Eddie's Feetwarmers'ien tuote vuodelta 1951. Fenno Jazz Band soitti »Alexanders ragtime bandin» ja »Muskrat ramblen» jo vuonna 1950, kaikki loput kappaleet ovat sitten eri studioyhtyeitten tekemiä vuonna 1955. Kokoelma on epätasainen, mutta mielenkiintoinen, huippukohdaksi muodostuu Erkki Melakosken soittama »After hours blues».

Calypso paraati

Hauskaa tuntuu uuden muotitanssin esittäjillä ja säestäjillä olevan ainakin näiden Columbian kuvien mukaan.

FILMITÄHTI

runsaasti kuvitettu, rikassisältöinen elokuvalukemisto.

N:o 8 ilmestynyt!

Sisällöstä mainittakoon seuraavien elokuvien mukaan laaditut kertomukset:

Suuri salaisuus, viehättävä kertomus identtisistä kaksosista, jotka vaihtoivat osia.

Onnellisen laakson kansa, pääosissa Gary Cooper ja Anthony Perkins. Elokuva, jota on sanottu »Sheriffiäkin» paremmaksi.

Mieheni entinen, hauska ja jännittävä romanttinen komedia, pääosissa Gregory Peck ja Lauren Bacall.

Lehti sisältää 68 kuvia ja tekstiä täyteen ahdettua sivua ja maksaa ainoastaan 50 mk.

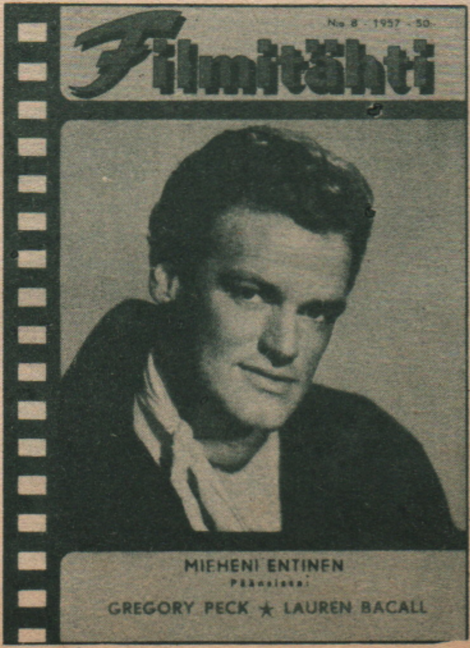

Julkaisuoikeus viereiseen iskelmään **»Niin sateinen on tie»** (**»Just Walking in the Rain»**) on hankittu **Fazerin Musiikkikauppa Oy:ltä.**

- HEIMWEH -

Muistoja näin muodostuu

ROLF SIMSON laulanut Decca-levylle

Ilta kuulas elokuun,
siihen suukko tytön suun,
on tie, on puu, me vain ja kuu,
muistoja näin muodostuu.
Lento tähden hopeisen
täyttää toiveen salaisen
sä oot vain mun, mä oon vain sun,
muistoja näin muodostuu.
Hääkellot sunnuntain
ja polku mökkiin vain,
kalvossa veen kuvas päilyy,
niin päivä jokainen
tuo uuden sävelen
ja laulu mielessä säilyy.

Brennend heisser Wüstensand,
fern, so fern das Heimatland,
kein Gruss, kein Herz, kein Kuss, kein Scherz,
alles liegt so weit, so weit.

Dort wo die Blumen blüh'n,
dort wo die Täler grün,
dort war ich einmal zu Hause.
Wo ich die Liebste fand,
da liegt mein Heimatland,
wie lang' bin ich noch allein?

Viele Jahre schwere Fron,
harte Arbeit, karger Lohn,
tagaus, tagein kein Glück, kein Heim,
alles liegt so weit, so weit.

Hört mich an ihr gold'nen Sterne,
grüsst die Lieben in der Ferne,
mit Freud und Leid verrinnt die Zeit,
alles liegt so weit, so weit.

OLAVI VIRTA laulanut Triola-levylle

VIENO KEKKONEN laulanut Decca-levylle

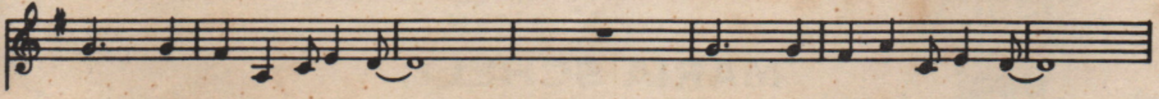

Julkaisuoikeus hankittu Scandia-Musiikki Oy:ltä.

AJAN SÄVELEN TÄHTIKUVA

MARIA SCHELL

Unifrance Filmin värivalokuva
Ajan Sävelen lukijoille.